

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Στόν πύργο του κόμητος Ίνγκάου. Η ωραία κόμησσα και ο παιδικός της φίλος. Άνάμεσα σέ δυό καθήκοντα. Μέσα στό μουσικό διαδρόμο. Ο έκδικητής σύζυγος, κτλ. κτλ.

1916... Ο πόλεμος μαίνεται σέ όλα τά μέτωπα. Χιλιάδες ήρώων πέφτουν καθημερινώς στό πεδίο τής τιμής. Στά Ιταλο-αυστριακά σύνορα, ή δύο αντίπαλες στρατιές, μάχονται λυσσωδώς. Η διοίκηση τών αυστριακών τμημάτων, πού κατέχουν τό όροπέδιο του Άσάγκο, είν' έγκατεστημένη σ' ένα παλαιό πύργο, ό όποιος ανήκει στόν Αυστριακό κόμητα Ίνγκάου. Ο κόμης μάχεται ως άξιωματικός στό μέτωπο. Μένει όμως άκόμα στόν πύργο ή νέα και ωραιότητα σύζυγός του Λεονώρα, ή όποία είνε Ιταλίδα από τή Βενετία.

Η ωραία Λεονώρα περνούσε τόν καιρό τής άφωσιωμένη στήν περίθαλψη τών πληγωμένων Αυστριακών και Ιταλών, οί όποιοι νοσηλεύοντουσαν σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο, έγκατεστημένο στό σχολείο τής γειτονικής κωμοπόλεως.

Μιά μέρα, μαζί με άλλους τραυματισμένους αίχμαλώτους, οί Αυστριακοί μετέφεραν στό νοσοκομείο εκείνο, και ένα λοχαγό τών Ιταλών άλπινιστών, τόν Κάρολο Μπιάνκι. Μόλις ή κόμησσα τόν αντίκρουσε, νόμισε ότι τά μάτια της τήν γελούσαν. Καί όμως όχι!... Ήταν πραγματικά ό Κάρολο Μπιάνκι, ό παιδικός της φίλος, ό πρώτος της έρωσ, ό άνθρωπος στόν όποιο είχε χαρίσει τήν καρδιά της από κοριτσάκι σχεδόν, άσχέτως άν οί γονείς της τήν πάντρεψαν άργότερα με τόν Αυστριακό κόμητα Ίνγκάου.

Όταν ή Λεονώρα κατώρθωσε σέ κάποια στιγμή νά μείνη μόνη μαζί με τόν Κάρολο, άφησε νά ξεχειλίση έλεύθερα ή καρδιά της πού τόν ξανάβλεπε. Ο παιδικός της φίλος τής διηγήθηκε τότε πώς είχε τραυματισθή σέ κάποια μάχη και πώς είχε συλληφθή κατόπιν αίχμαλώτος από τούς Αυστριακούς. Έπειδή όμως ή πληγή του ήταν έλαφρά, θά έμεινε λίγες μέρες στό νοσοκομείο και κατόπιν θά τόν μετέφεραν σέ κανένα στρατοπεδο αίχμαλώτων.

— Σ' έξορκίζω στήν παληά αγάπη μας, Λεονώρα, βοήθησέ με νά δραπετεύσω! τής είπεν ό λοχαγός, όταν τελείωσε τήν διήγησί του. Βοήθησέ με, άν αγαπάς άκόμα τήν πατρίδα σου!

Η κόμησσα όμως φαινόταν δισταχτική.

— Άφησέ με, Κάρολο, νά σκεφτώ άπόψε, του άποκρίθηκε, κι αύριο θά σου άπαντήσω.

Τή νύχτα εκείνη, ή κόμησσα Ίνγκάου τήν πέρασε άγριπτη. Δυό ιερά καθήκοντα άλληλοσυγκρούονταν μέσα της: ή αγάπη της προς τήν πατρίδα της τήν Ιταλία κ' ή άφοσίωσίς της προς τόν Αυστριακό σύζυγό της, ό όποιος τήν αγαπούσε και τήν είχε κάνει ευτυχισμένη!

Τέλος όμως ή αγάπη της προς τήν πατρίδα της υπέρισχυσε και άποφάσισε νά βοηθήση τό λοχαγό Μπιάνκι νά δραπετεύση. Έτσι, όταν τό άλλο πρωί πήγε στό νοσοκομείο, μοίρασε, όπως συνήθως, διάφορα δώρα στους τραυματίες. Στόν Μπιάνκι έδωσε ένα κουτί σοκολατάκια και του έρριξε συγχρόνως ένα βλέμμα πού έλεγε πολλά.

Ο Μπιάνκι κατάλαβε κι' ανοίγοντας τό κουτί θρήκε μέσα ένα σημείωμα τής κομήσσης, ή όποία του έγραφε νά φύγη κρυφά τό ίδιο θράδυ από τό νοσοκομείο και νά πάη νά τήν συναντήση στόν πύργο. Συνώδευε μάλιστα τό γράμμα και μ' ένα σχεδιάγραμμα τών μονοπατιών πού ώδηγούσαν μέσα από ένα δάσος ως τόν πύργο.

Όταν νύχτωσε, ή κόμησσα περίμενε με άπερίγραπτη άγωνία τήν άφιξη του λοχαγού. Έπί τέλους ό Μπιάνκι έφτασε κ' ή κόμησσα έσπευσε νά τόν κρύψη στήν κρεββατοκάμαρή της, όπου και έμεινε όλη τή νύχτα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, όταν έγινε γνωστή ή άπόδρασις του λοχαγού, οί Αυστριακοί άναστατώθηκαν. Έψαξαν παντού, στό δάσος, στό περίχωρα, μα δέν κατώρθωσαν ν' άνακαλύψουν πουθενά τά ίχνη του.

Συγχρόνως τό ίδιο πρωί, οί Αυστριακοί άξιωματικοί του στρατηγείου συνήλθαν σέ σύσκεψη στόν πύργο. Η κόμησσα, στήν όποία είχαν κάθε έμπιστοσύνη, έμαθε τά σχέδιά τους τήν ώρα πού έτρωγε μαζί τους, γιατί οί Αυστριακοί τής παραχωρούσαν κάθε μεσημέρι τήν τιμητική θέσι στό τραπέζι τους. Μόλις όμως έμεινε έλεύθερη, έτρεξε στήν κρεββατοκάμαρή της, όπου ήταν κρυμμένος ό Μπιάνκι και του είπε ότι οί Αυστριακοί κατέστρωναν ένα σχέδιο γενικής επίθεσεως κατά τών Ιταλών.

Ο Μπιάνκι ώστόσο ήθελε νά μάθη περισσότερα και ή κόμησσα τόν βοήθησε και σ' αυτό. Από τήν κρεββατοκάμα-

ρή της άρχισε ένας μουσικός διαδρόμος, ό όποιος ώδηγούσε στό σαλόνι του πύργου και του όποιου ή έξοδος ήταν σκεπασμένη μ' ένα κάδρο, πάνω άπ' τό τζάκι του σαλονιού. Άν έμεινε λοιπόν κανείς κρυμμένος πίσω άπ' τό κάδρο αυτό, θά μπορούσε νά παρακολουθήση όσα έλεγαν οί Αυστριακοί άξιωματικοί, οί όποιοι έκαναν τίς συσκέψεις τους στό σαλόνι.

Η κόμησσα λοιπόν ώδήγησε τόν Μπιάνκι ως τήν άκρη του μουσικού αυτού διαδρόμου. Μέσα στό σαλόνι, οί Αυστριακοί άξιωματικοί συζητούσαν μπρός σ' ένα μεγάλο χάρτη του μετώπου. Έπρόκειτο πραγματικά νά γίνη γενική επίθεση, στήν όποία θά λάβαιναν μέρος 18 Μεραρχίες και 1.000 κανόνια.

Άφου τελείωσαν τή σύσκεψί τους, οί Αυστριακοί, έπειδή ήταν άργά πειά, άποσύρθηκαν στό δωμάτιά τους γιά νά κοιμηθούν. Ο λοχαγός Μπιάνκι κ' ή κόμησσα Λεονώρα ήσαν κατάχλωμοι από τήν συγκίνηση τους...

Έπρεπε όπωσδήποτε νά ειδοποιηθούν τό Ιταλικό στρατηγείο γιά τήν μελετωμένη επίθεσι τών Αυστριακών.

Ο λοχαγός είπε στήν κόμησσα ότι χρειαζόταν άπαραιτήτως ένα αντίγραφο του χάρτου τών Αυστριακών γιά νά καθορίση τά σημεία τής επίθεσεως.

Η κόμησσα τόν βοήθησε σ' αυτό. Παραμέρισε τό κάδρο πού έφραζε τήν έξοδο του διαδρόμου και τόν έμπασε μέσα στό σαλόνι.

Έκει ό λοχαγός άντέγραψε λεπτομερώς τόν χάρτη του αυστριακού έπιτελείου και όταν τελείωσε, είχε άρχισέ νά ξεμερώνη.

Γύρισαν τότε στήν κρεββατοκάμαρη τής κομήσσης και ό λοχαγός Μπιάνκι, κατενθουσιασμένος, τής είπε:

— Άπόψε θά προσπαθήσω νά φτάσω ως τίς γραμμές μας, περνώντας μέσ' άπ' τά φυλάκια τών Αυστριακών. Τ' άπραγμα δέν είνε καθόλου δύσκολο, γιατί ξέρω καλά τά κατάρτια... Κι' άμα ειδοποιήσω έγώ τους δικούς μας, ως επιχειρήσουν οί κύριοι Αυστριακοί νά έπιτεθούν. Θά τυχουν τής

(Συνέχεια στή σελίδα 53)

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

ὀδοχοῦς πού τοὺς ἀξίζει... Λεονώρα μου, σ' εὐχαριστῶ...
Καὶ τραβώντας τὴν κόμησά τὴν ἀγκαλιά του τὴν ἐφίλησε
μὲ πάθος.

Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, οἱ δυὸ νέοι ἄκουσαν μιὰ πόρτα
ν' ἀνοίγη πίσω τους.

Γύρισαν κ' οἱ δυὸ τρομαγμένοι κι' ἀντίκρυσαν τὸ σύζυγο
τῆς Λεονώρας, τὸν κόμητα Ἰνγκάσι, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσει
ἀπρόοπτα ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ κάποια ἀποστολή.

Ὁ κόμης κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ περιστροφὸ του...

Ὁ λοχαγὸς Μπιάνκι θέλησε νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸς τὸ δικό
του, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε... Ὁ κόμης πυροβόλησε στὴ στιγμή
καὶ τὸν σῶριασε νεκρὸ, μπρὸς στὰ πόδια τῆς κομῆσσης, ἡ
ὁποία ἦταν σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς κ' ἡ ὁποία λιπο-
θύμησε ὅταν εἶδε τὸ φίλο τῆς νὰ πέφτῃ κάτω νεκρὸς.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ κόμησσα συνήλθε, θρι-
σκόταν στὸ κρεβάτι τῆς. Μπροστὰ τῆς στεκόταν ὁ κόμης
Ἰνγκάσι.

— Τί εἶνε αὐτὸ, κυρία; τὴν ρώτησε, ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀνοί-
γῃ τὰ μάτια τῆς. Ἐρωτικὸ γράμμα ἢ ἔγγραφο κατασκο-
πειίας;

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ χαρτί, στὸ ὁποῖο ὁ Μπιάνκι εἶχε ἀντι-
γράψει τὸ χάρτη τοῦ αὐστριακοῦ ἐπιτελείου.

— Ἐγγραφο κατασκοπειίας, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ
ἡ κόμησσα. Σκότωσέ με, ἂν θέλῃς! Θὰ πεθάνω γιὰ τὴν πα-
τρίδα μου!

Ὁ κόμης ἔκανε μιὰ κίνησι, σάν νάθελε νὰ ὀρμήσῃ ἐναν-
τίον τῆς. Ἐπειτα ὁμως συγκρατήθηκε. Ἐσκυψε τὸ κεφαλί
του καὶ θῆκε ἔξω.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἀρχίζε ἡ αὐστριακὴ ἐπίθεσις.

Κι' ἐνῶ οἱ κρότοι τῶν κανονιῶν ἀνηχοῦσαν μακρὰ, ἡ Λεο-
νώρα κοίτονταν στὸ κρεβάτι τῆς, προσβεβλημένη ἀπὸ τυφο-
ειδῆ πυρετὸ, τὸν ὁποῖο τῆς εἶχαν προκαλέσει ὅλες αὐτὲς ἡ
συγκινήσεις... Ἐν' ἀπόγευμα, μπῆκε στὸ δωμάτιό τῆς ὁ σύ-
ζυγός τῆς, ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Πλησίασε στὸ κρεβ-
βάτι τῆς καὶ, σκύβοντας, φίλησε τὸ φλογισμένο μέτωπό τῆς.
Ἐπειτα ἄφησε δίπλα τῆς σ' ἓνα τραπέζι κάποιο σημεῖωμα
κι' ἔφυγε ἀθόρυβα.

«Φεύγω γιὰ τὴ μάχη, — τῆς ἔγραφε στὸ σημεῖωμά του. Κανένας δὲν
ἔμαθε ὅσα ἔγιναν στὸν πύργο. Σὲ συγχωρῶ! Θὰ θρῆς τίς τελευταῖες μου
ἐπιλήσεις στὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ὅλη ἡ περιουσία μου εἶνε δική σου.
Ζῆσε εὐτυχισμένη καὶ μὴ μὲ ξεχνᾷς.»

Σὲ δυὸ μέρες ὁ κόμης σκοτώθηκε στὴ μάχη. Ἡ Λεονώρα,
ὅταν ἔγινε καλὰ κι' ἔμαθε τὸ θάνατό του, ἐγκατέλειψε τὸν
κόσμο καὶ κλείστηκε σ' ἓνα μοναστήρι. Ἐκεῖ πέρασε 10 ὀ-
λόκληρα χρόνια, ὡς ὅτου, τὸ 1933, ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ
τὴν πήρε κοντὰ του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΝΤ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 26)

λαιογράφου νὰ πουλήσῃ τὸν «προγονικό» πύργο τῆς σ' ἓναν
θαθύπλουτο Ἀμερικανὸ, τὸν Ἄντζελ Μπράντ. Ἡ Σκότλαντ
Γιάρντ λοιπὸν ἔστειλε στὸν πύργο τῆς «λαίδης Μάρτσιας»
μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες-ντέτεκτιβ γιὰ νὰ μάθῃ πότε ἀκριβῶς
θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ πώλησις τοῦ πύργου, γιὰ νὰ προβῆ
στὴ σύλληψι τῶν κακοποιῶν. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἔ-
παθε, γιὰτὶ ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὑπόθεσι
σὲ μιὰ γυναῖκα... Καὶ ἰδοῦ: Ὁ συμβολαιογράφος τῆς «λαί-
δης Μάρτσιας» κατάλαθε ἀμέσως ὅτι εἶχε μπροστὰ του μιὰ
ἀστυνομικὴ καὶ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τὴν κα-
τακτῆσῃ. Κι' ἀλήθεια, μὲ μιὰ μπότιλια παγωμένη σαμπάν-
ια κι' ἓνα σωρὸ τρυφερὰ ἐρωτικὰ λόγια, τὴν ἔκανε νὰ
χάσῃ τὰ λογικά τῆς καὶ νὰ πέσῃ ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά
του. Κατόπιν, τὴν ἔδεσε, τὴν ἐφίμωσε καὶ τὴν ἔκλεισε σ' ἓνα
σκοτεινὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πούλησε ἀνενόχλητος τὸν πύργο τῆς
«λαίδης Μάρτσιας» στὸν Ἀμερικανὸ καὶ ἐξηφανίσθη μὲ τὴν
μεγάλῃ τυχодиώκτρια, δίχως νὰ καταλάβῃ τίποτε ἡ ἀστυνο-
μία. Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ τότε μόνον ἐπληροφορήθη τὴν τρα-
γικὴ ἀποτυχία τῆς, ὅταν ὁ θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς ἔσπευ-
σε νὰ δηλώσῃ ὅτι μαζί μὲ τὸν πύργο εἶχε ἀγοράσει καὶ
μιὰ... γυναῖκα! Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἀστυνομικὴ τῆς
Σκότλαντ Γιάρντ πού θρискόταν δεμένη στὸ ὑπόγειο...

Ἀπὸ αὐτὲς λοιπὸν τίς ἀποτυχίες καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες,
ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέληξε στὴ σκληρὴ ἀπόφασιν νὰ ἐ-
ξορίσῃ τίς γυναῖκες ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς. Κι' ἔτσι στὴ Σκό-
τλαντ Γιάρντ σήμερα δὲν ὑπάρχουν πειὰ παρά μόνον ἄν-
δρες!

Α. ΝΤΕΛΑΠΙΕΡ

ΑΝΤΙΟ ΕΛΕΟΝΟΡΑ !..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

μῶς, ὅτι καλύτερα θὰ ἔκανες νὰ μὴν ἄφηνες ποτὲ τίς μπου-
γάδες!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τολμᾷς, ἀχρεῖε, νά...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν τετάρτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς τετάρτης πράξεως)

Λυγμοί, ἀναστεναγμοί, πικρὰ καὶ σαρκαστικὰ γέλια, ἰκε-
σίες, διαμαρτυρίες, σπάσιμο θάζων, νευρικές κρίσεις, θρι-
σιές, κλάματα, φωνές, κακὸ, φασαρία στὸ καμαρίνι τῆς
πρωταγωνιστριάς...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Ἐμπρός, ὄλοι στὴ σκηνὴ
γιὰ τὴν πέμπτη πράξι!

(Μετὰ τὸ τέλος τῆς πέμπτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (ὁ αἶνα, μαινάς, πνεῦμα τῆς
ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως).— Καὶ τώρα
πού τελείωσε ἡ δοκιμασία μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λογαρια-
στοῦμε! Ἀμέσως! Χωρὶς ἀναβολή! Ἀκούς τί σοῦ λέω;
Προσπάθησα μὲ τὸ παίξιμό μου νὰ κρατήσω τὴν ἡλίθια τρα-
γωδία σου... Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς μπρὸς σ' ἓνα
τέτοιο μνημεῖο θλακείας;... Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι θὰ μαξιλά-
ρωναν τὴν «Ἐλεονόρα» σου!... Σοῦ τὸ εἶπα, μὰ δὲν θέλη-
σες νὰ μ' ἀκούσης! Καλὰ τὰ παθαίνεις τώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό σου! Ἐσὺ κατέστρε-
ψες τὸ ἔργο μου! Δὲν μπόρεσες νὰ καταλάβῃς τὴν ψυχο-
λογία τῆς ἡρωίδος μου!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπὸ τὴν
ἀνούσια αὐτὴ φλυαρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πρόσεξε, Ἐλένη, γιὰτὶ θὰ μὲ κάνῃς νὰ χά-
σω τὴν ὑπομονή μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σὲ προκαλῶ νὰ τὴν χάσης!... Βλάκα! Ἡλί-
θιε!...

(Ὁ κρότος μιᾶς σφαλιάρας).— Τσάφ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τέρας! Κακοῦργε! Τολμᾷς καὶ σηκώνεις χέρι
σὲ μιὰ γυναῖκα;...

(Ἡ ἔξοδος σφαλιάρων).— Τσάφ... τσάφ... τσούφ!...

(Ἐρχοῦν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ σκηνοθέτης νὰ χωρίσουν τὸν
τραγικὸ ποιητὴ καὶ τὴν πρωταγωνίστρια).

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ (πέφτοντας σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα).— ὦ! δὲν εἶνε τίποτα! Ὁ ἐπίλογος τῆς τραγω-
δίας!...
GUSTAVE GUICHES

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 50)

κι ἀθόρυβα καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὀδηγήσῃ τὸν ἄνδρα μου ὡς
ἐμένα, ὀδηγεῖ κατόπιν καὶ μένα, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ συγκρατώντάς κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοή τῆς... Ἐ-
τσι, ἐνῶ φαίνομαι πῶς τὸν ὀδηγῶ ἐγὼ, στὴν πραγματικότη-
τα μᾶς ὀδηγεῖ αὐτὴ. ὦ! ἔχουμε γίνει κ' ἡ δυὸ ἰκανὲς
στὸ παιγνίδι αὐτό... Γιατὶ πρέπει νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Λω-
ρὰν ὅτι τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν πειὰ!...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε τὴ στιγμή ἐκείνη. Ἡ κ. Σεβρὺ σηκώ-
θηκε ἀπὸ τὴν θέσι τῆς.

Ὁ τυφλὸς ζωγράφος μπῆκε στὸ δωμάτιο. Κατόπιν του ἐρ-
χόταν ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἔκανε
μερικὰ βήματα, ἔπιασε τὸ τεντωμένο χέρι τῆς κ. Σεβρὺ,
τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἐπῆγε κατό-
πιν καὶ τοὺς δυὸ ὡς τὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου βρισκόν-
τουσαν ἡ πολυθρόνες τους.

— Κάθησε, φίλε μου, εἶπε ἡ κ. Σεβρὺ στὸν σύζυγό τῆς
μὲ φωνὴ γαλήνια καὶ σχεδὸν χαρούμενη. Ὁ κύριος εἶνε
δημοσιογράφος καὶ ἦρθε ἐπίτηδες ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πάρῃ
μιὰ μικρὴ συνέντευξι...

— Καλῶς ἦρθατε, κύριε, μοῦ εἶπε ἐγκάρδια ὁ ἔνδοξος
καλλιτέχνης. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν ἀκούω νὰ μοῦ μιλάνε γιὰ
τὸ Παρίσι καὶ γιὰ τοὺς παλιούς φίλους μου, ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποίους ζῶ μακρὰ. Ἀλλοίμονο! δὲν μπορῶ πειὰ νὰ δῶ τὸν
κόσμο παρά μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου,
τῆς ἀξιοθαύμαστης αὐτῆς γυναῖκας, ἡ ὁποία βλέπει ἀντὶ
γιὰ μένα καὶ καταφέρνει κάποτε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστεῦω
ὅτι βλέπω κι' ἐγώ...

Ἐνῶ ὁ τυφλὸς ζωγράφος μιλοῦσε, ἡ γιαγιά κ' ἡ ἔγγονή
εἶχαν καθῆσαι κοντὰ-κοντὰ. Καὶ τὰ γαλανὰ ὀλόανοιχτα
μάτια τῆς κ. Σεβρὺ —δυὸ μάτια νεκρὰ ὡστόσο— εἶχαν
πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΑΝΤΑΝΙ